

Magyarkeresztúr, 2016. június 12.

Igehirdetés a Szentháromság ünnepe utáni 3. vasárnapon - Ez 18,01-04.21-24.30-32 alapján tanévzáró és templomszentelési emlékűnnep (50 éves)

¹Így szólt hozzám az ÚR igéje: ²Hogy mondhattok ilyen közmondást Izráel földjéről: Az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle?! ³Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy nem fogjátok többé ezt a közmondást mondogatni Izráelben! ⁴Mert minden lélek az enyém: az apák lelke is, meg a fiak lelke is az enyém. Annak a léleknek kell meghalnia, aki vétkezik.

²¹De ha a bűnös megtér, és nem követi el többé vétkeit, hanem megtartja minden rendelkezésemet, törvény és igazság szerint él: akkor élni fog, nem hal meg. ²²Azok a vétkek, amelyeket elkövetett, nem maradnak emlékezetben. Azokért az igaz tettekért, amelyeket véghezvitt, élni fog! ²³Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen. ²⁴Ha pedig az igaz eltér az igazságtól, és álnokul él, elköveti azokat az utálatos dolgokat, amelyeket a bűnös ember szokott, az ilyen éljen-e? Igaz tettei, amelyeket azelőtt véghezvitt, nem maradnak emlékezetben. Hűtlenségéért, amelyre vetemedt, és vétkéért, amelyet elkövetett, meg fog halni!

Ezért mindenkit a maga tettei szerint ítélek meg, Izráel háza! - így szól az én Uram, az ÚR. Térjete meg, hagyjátok el vétkeiteket, akkor nem fogtok elbukni bűneitek miatt. ³¹Hagyjatok fel vétkeitekkel, amelyeket elkövettetek, és újuljatok meg szívetekben és lelketekben! Miért halnátok meg, Izráel háza? ³²Hiszen nem kívánom a halandó halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, térjete hát meg és éljete!

Énekek: 254; 7; 317; 316; 58

Ünneplő keresztyén gyülekezet, kedves testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Különleges ünnep, különleges alkalom ez a mai mind a vadosfai, mind a magyarkeresztúri gyülekezet életében.

Nyár eleje van! Még pár nap, és befejeződik az iskolákban a tanítás. Az egész évi tanulás után kezdődhet a megérdemelt pihenés a legtöbb diák számára. Visszatekintve az elmúlt tanévre – azt gondolom – van miért hálát adni. Mindazért, amit megélhettünk, mindazért, amit megérhettünk. Voltak örömök és szomorúságok, eredmények és kudarcok egyaránt. De volt, Aki mindvégig velünk volt, Aki átsegített az akadályokon, s megadta, hogy elérkezhessünk ide.

Igen testvéreim, voltak könnyebb és nehezebb időszakok a tanév során. Ami mögöttünk maradt, sem múlt el nyomtalanul, hiszen hatással van az elkövetkezőkre. Az, hogy ki, hogyan tanult, milyen eredményeket ért el, részben meghatározza a folytatást is. Azt, hogy merre vezet majd utatok, ki, milyen pályán fogja majd kamatoztatni megszerzett tudását.

Igen, voltak könnyebb és nehezebb időszakok is. De mindez arra szolgált, hogy megedződ-jetek, és legközelebb már könnyebben vegyétek az újabb akadályokat – nem csak az iskolában, hanem majd a nagybetűs ÉLET-ben is.

Sokszor jut eszembe ilyen fordulópontokon a tíz leprás története, amikor Jézus meggyógyít tíz súlyos beteget. Olyanokat, akiknek emberileg már nem volt jövőjük, semmi reményük nem volt arra, hogy visszatérhessenek a normális életbe. És amikor ez a lehetetlen mégis lehetségessé vált, amikor a halálos betegek meggyógyultak, mindössze egynek jutott eszébe, hogy visszatérjen Jézushoz. Jézus megkérdezte: „Nem tízen tisztultak meg? Hol a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszajött volna, hogy hálát adjon Istennek, csak ez az idegen?” (Lk 17,17-18)

Most, amikor körülnézek, nem a kilencnek szóló dorgálást akarom annak az egynek a nyakába zúdítani. Most sincs itt mindenki. Ott, akkor 10 %-os volt a visszatérő és hálát adók száma, ma vajon milyen ez az arány itt? Igaz, fáj a szívem a távolmaradókért, az értük való aggodás miatt, de nagyobb az örömöm az itt levők miatt. Még ha talán kevesen / kevesebben is vannak.

Hiszen mindenki a maga bőrét viszi a vásárra! – hangzik a mondás. És Urunk is azt akarja, hogy minden ember eljusson az üdvösségre, hogy egyetlen se vesszen el. Ezért azok, akik itt vannak, újult erővel imádkozzanak a még távol levőkért. Hogy végül együtt örülhessünk.

Öröm van a szívemben nem csak az elmúlt tanév miatt, hanem az elmúlt 50 év miatt is. Hiszen éppen a mai napon van 50 esztendeje annak, hogy elkészült templomunk felszentelésre került. Olyan időkben történt mindez, amikor szinte lehetetlennek tűnt, hogy egy templomot építeni akaró gyülekezet álma valóra váljon. 1966 még nincs olyan messze, hogy elfelejtenénk annak a kornak a szellemét, levegőjét. Sok a még ma is élő tanú, akik átélhették az építkezés örömeit és nehézségeit, és hogy elérkezhetett a templomszentelés pillanata. Én magam is hallottam történeteket az engedélyezés nem mindennapos körülményeiről – Sümeghy Jóska bácsiától. Igen, ezért is hálaadás kell, hogy eltöltse szívünket.

Mai ünnepünk – amely a Szentháromság ünnepe utáni 3. vasárnap – egyházunk által igehirdetés alapjául rendelt ószövetségi igéjét olvastam fel, amely az Úristen mentő szeretetét helyezi a középpontba, amely nem ismer határt és akadályt. Évekre, évtizedekre, évszázadokra vagy évezredekre is visszatekinthetünk, és nem tudunk másról tanúskodni, mint arról, hogy *„Ugy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (Jn 3,16) Hiszen *„Az emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”* (Lk 19,10) – tanúskodik erről ennek a hétnek is az evangéliumbeli igéje.

Teljesen mindegy, hogy melyik részét olvassuk a Szentírásnak. Hiszen már az Ószövetség is Krisztusra mutat. Isten Krisztus által megvalósított mentő tervére. Már az ószövetségi próféták is úgy szólnak Isten kegyelméről és féltő szeretetéről, mint amely sokkal nagyobb a haragjánál. Az úrvacsorai liturgia gyónási részében elhangzó ige is e két isteni tulajdonság összehasonlíthatatlanságára utal, amikor ezt mondja az Úr: *„Megbüntetem az atyák bűnéért a fiaikat is harmad- és negyed ízig, ha gyűlölnék engem. De irgalmasan bánok ezer ízig azokkal, akik szeretnek engem és megtartják parancsolataimat.”* (2Móz 20,5k)

Sokszor nem értjük Urunk szándékát, lázadunk, méltatlankodunk. Mi büntetni akarunk, ha a másik vétkezik, de elnéző magatartást várunk el magunkkal szemben. Gyakran szeretnénk mi az Ítéelő személyében lenni, hogy érvényesítsük a törvény szigorát. A kegyelem, az irgalom pedig hiányzik belőlünk. Már Ézsaiás is így fogalmaz (55,8): *„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utjaitok nem az én utjaim – így szól az Úr.”*

Bűn és bűnhődés – e két fogalom szorosan összetartozik. De a büntetés soha nem lehet öncélú. A szülő is azért bünteti meg gyermekét, mert ezáltal meg akarja védeni a még nagyobb bajtól. Nem azért büntet, mert haragszik, hanem azért, mert szeret, félt.

Hordozzuk terheinket, az apák vétkeinek következményét. Nem csak saját életünk, hanem az egész társadalom, az egész közösség vonatkozásában is. Nyögjük a múlt következményeit. Ahogyan keservesen fogalmazta meg Kölcsey Ferenc a Himnusz-ban is így, hogy: *„Megbűnhődte már e nép a múltat s jövődőt...”* Vigasztaló sorok, csak nem egészen igazak. Mintha már minden bűnhődés ezután ártatlanul lenne! Pedig egyedül Krisztus az, aki valóban ártatlanul szenvedett – miértünk.

Mindenkinek a maga bűnéért kell meghalnia! De Urunk nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. Igazi életigenlés ez! Ez az Ő mentő szeretete. Amely még a legvégső-kig is képes elmenni!

Ószövetségi ige, mégis evangélium a javából ez! Isten embermentő akarata egyértelmű. Ő az ÉLET-et akarja! Azt, hogy mindenki megtérjen és éljen. Nem én vagyok a cselekvő, hanem Ő! Ha élhetek, nem az én érdemem, hanem az Övé! Mert az efezusi levél cseng vissza a reformátori tanításban is, amely így hangzik: *„...kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”* (Ef 2,8)

Én erőlködhetek, mit sem érek! Ő azonban utánam nyúl, számtalanszor, számtalan eszközzel. Elkészíti az üdvösség útját.

Akkor, amikor még azt is figyelték, hogy ki jár templomba, ki tart kapcsolatot az egyházzal, vagy ki beszél a lelkésszel – Ő nem ismert lehetetlent. Engedte, hogy templom épüljön. Engedte, hogy kiszélesedjen a tér, hangozthasson az ige. Ha nem is könnyen, de aláírásra került az építési engedély. Egy kórházi ágyon. Mert Istent nem lehet akadályozni, Őt nem lehet soha sem térdre kényszeríteni. A térdelés az ember egyetlen méltó pozíciója Isten előtt!

Ott, egykor, Babilóniában, távol Jeruzsálemtől, távol a templomtól is, szólhatott az ige, a vigasztalás – Ezékiel szájából. Mert bár Isten engedte, hogy elhurcolják a népet, hogy távol kerüljön a templomtól, a hazától, de azt nem engedte, hogy magára maradjon. Nem engedte, hogy remény nélkül maradjon. Ezért küldte velük Ezékielt, hogy éltesse, táplálja szívükben a reményt. Azt akarta – már akkor is – hogy éljenek. Ne csak a mának, hanem az örökkévalóságnak.

Ott, egykor, ötven évvel ezelőtt – amikor felmerült a templomépítés gondolata – is azt sűgta: kezdjétek bele! Bár emberileg nagyon kicsi volt az esély, de azóta is milyen sokszor megtapasztalhatta ez a gyülekezet is, és mi is mindnyájan, hogy bizony *„Az Úr csodásan működik...”* Csak néhány ezek közül: a vadosfai templom és annak teljes felújítása, a vadosfai parókia építése, a kistaludi templom, a mihályi templom... Mind-mind egy csoda, mindegyik Urunk megtartó szeretetéről prédikál.

Igen, Istent nem lehet térdre kényszeríteni. Ő az, aki minket kényszerít térdre. Azért, hogy megláthassuk nagyságát, hatalmát, szeretetét és ebben az emberhez méltó helyzetben meginduljon a szívünk hálaadásra.

A bejáratnál a néhány tabló megfakult képe a templomszentelés ünnepi pillanatait eleveníti fel. S ha most körbenézek, emlékeimbe és is beleégetem a most ünneplő – emlékező – hálaadó gyülekezet képét. Mert van okunk hálát adni. A felépült templomért, amelyben azóta oly sokszor hangozhatott Urunk szeretetéről a bizonyosságtétel; az élő gyülekezetért, akik vágyják az Ige életető szavát; a szolgálattevőkért, akik keze munkája nyomán tisztaság, rend várja az ide betérőket; a kántorok és az igehirdetők szolgálatáért, hogy mindig bizonyosak legyünk arról, hogy bizony *„Erős várunk nekünk az Isten.”*

Soha nem állhatunk meg, és soha nem tehetjük úgy össze a kezünket, hogy immár minden kész, minden feladatot elvégeztünk. De azért meg kell állnunk és össze kell tennünk a kezünket, hogy mindenhez megkaptuk az erőt. A templomunk belülről már teljesen megújult – igazi öröm számunkra. Még ezután következik a külső falak rendbetétele, ami reménység szerint ebben az évben elkészülhet. De a holt kövek mellett az élők megújulására van a legnagyobb szükség! Hogy ne az égbe meredő falak, hanem a falak között zúgó ének és felhangzó imádság tegyen bizonyosságot Urunk szeretetéről. Mert Urunk azt akarja, - ahogyan hangzott igénkben is: *„Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.”*

Hálásak vagyunk a múltért, őseinkért, akik ilyen örökséget hagytak ránk. De *„aki csak hírneves őseivel dicsekedhet, az olyan, mint a krumpli: egyedül hasznos része a föld alatt van.”* Nekünk is van feladatunk, hivatásunk. Nekünk is van küldetésünk. Nem csak megőrizni a múlt emlékeit, nem csak rendben tartani és felújítani templomainkat, örökségeinket, hanem Krisztusra tekintve, hozzá könyörögve az Ő útján járni, és másokat is Őhöz vezetni. Mert mit ér a legszebb templom is, ha csak a szépen kifestett falak, és nem a benne összejövők éneke, imádsága dicséri az Istent.

„Hiszen nem kívánom a halandó halálát - így szól az én Uram, az ÚR -, térjétek hát meg és éljétek!” Halljátok hát meg testvéreim ezt az örömhírt. Amely immár évezredek óta, a legnehezebb időkben is hangzott és hangzik. Mondjátok el azoknak is, akik ma még távol vannak. Tanúskodjatok az Úr szeretetéről mindazoknak, akik még kételkednek. *„Hagyjátok fel vétkeitekkel, amelyeket elkövettetek, és újuljatok meg szívetekben és lelketekben!”* Hogy élhessetek – ne csak ideig-óráig, hanem örökké.

Vajon hányan vagyunk itt azok közül, akik hálát adhatnának! Örüljünk az itt levőkért, s imádkozzunk szüntelenül a még távollevőkért. Hogy – a tíz leprás története szerinti – mind a tíz ideérhessen,

Amikor ma hálát adunk – a templomért, a gyülekezetért, a két hete konfirmáltakért, a mögöttünk levő tanévért, a tanulókéért és az őket tanítókéért, és mindazért, amit már eddig is kaptunk – soha ne feledjük, mindezért: Egyedül Istené a dicsőség! Ahogyan sok helyen látható ez a három betű: SDG, tudjuk mi is, hogy Soli Deo Gloria! Istené a dicsőség! Így induljunk azután tovább az ünnepből a hétköznapiakba, és soha ne halkuljon el szavunk, imádságunk: önmagunkért és embertársainkért, hogy megmaradjunk végig és célba is érjünk az ÉLET-re vezető úton. **Amen.**